

Máté Imre

Örök

A tenger örök,
mint derült ég
kárpitját hasító,
szívünkbe villámló szerelem.
Rád gondolk
a tenger tükre fölött
végtelenbe pillantva.
Miattad érzem és értem,
mi a végtelen,
múlhatatlan,
örök...

Megértés

Zöld lomb ha rőten
földre hullik és hervad,
megérted az őszt.

Hét nap

Hét nap, hét éjjel
hányszor simultunk össze
szép Szerelmesem?

Mindegy volt nekem,
a Hold fogy-e, dagad-e
és milyen az ég,

csak tág szemedből
fürkésztem vágyaidat.
Hét nap, hét éjjel.

Álom

Álmodtam rólad:
Roussillon rőt sziklái között
virgázó mimózák vetettek
meztelen testedre árnyat –
és én.

Kabócák ciripelnek

Holdas éjjel
 pudvás, odvas
olajfűz sötét lombjában
 kabócák ciripelnek.
Szívem nehéz,
 lelkemen bánat ül.
A minap
 vén, korhatag
férfit pillantottam meg
 a kirakat tükrében
és magamra ismertem!
 Mondd, Szerelmem,
ha tényleg én volnék
 az a vánszorgó,
görnyedt aggastyán,
 miért áhítalak
lángoló szenvedéllyel
 és vágyom öledbe,
ha holdfényes éjjel
 kabócák ciripelnek?!

Gábrriel József
Etűd kében